Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 93. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 26-го КВІТНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 26, 1978 No. 93. VOL. LXXXV.

Д-р Ю. Куляс найменований на члена Комісії людських відносин в Чікаґо

Посадник Чікаґа Майкел Біляндіч [посередині] ґратулює д-рові Юліянові Кулясові [зліва] під час проголошення найменування його на члена Комісії людських відносин. Перший справа — комішенер повіту Кук Маттю Бєшат.

Чікаго. — Мейор Майкел Біляндіч найменував д-ра Юліяна Куляса, правника по професії та відомого українського громадського діяча середнього покоління, на члена міської Комісії людських відносин. Д-р Куляс, після затвердження його номінації Міською Радою, що уважається формальністю, займе місце покійного Даггетта Гарві.

Д-р Куляс є головою Ради Директорів і президентом місцевої щадниці „Певність" від 1964-го року. Він веде приватну правничу практику від 1960-го року і є активний в численних місцевих українських установах і організаціях. Він рівнож очолює недавно створену Американсько-Українську демократичну організацію в стейті Ілліной. Він є ветераном американської армії і має рангу лейтенант-полковника. Д-р Куляс є членом 131-го, 379-го і 106-го Відділів УНСоюзу. Він і його дружина Елисавета є батьками трьох дітей.

Леон Гардінґ переобраний на голову Округи Відділів УНС у Вунсокеті

Вунсокет, Р.Ай. (Н.Н.) — В неділю, 2-го квітня 1978 року, відбулися тут в залі Української Православної Церкви св. Михаїла річні збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу.

Предсідник Округи Леон Гардінґ привітав делеґатів із шістьох Відділів УНС, які творять Округу Вунсокету, як теж пані Марію Душник, заступницю головного пресідника УНС, та покликав Дмитра Василика до відчитання протоколу з річних зборів минулого року. Юрій Тренклер відчитав протокол організаційних зборів, що відбулися у жовтні 1977 р., і касир Володимир Кіндефорський здав звіт про фінансові справи Округи.

Леон Гардінґ

Після звіту голови п. Гардінґа відбулася коротка дискусія й на пропозицію п. Тренклера від імені Контрольної комісії уділено абсолюторію уступаючій управі.

Відтак відбулися вибори до нової управи Округи на біжучий рік, до якої одноголосно були обрані: Леон Гардінґ — голова; Іван Данилюк і Михайло Попович — містоголови; Дмитро Василик — український секретар і Антін Камфонік —

(Закінчення на ст. 4-ій)

Понад 70 осіб зголосилось до Банку Крови ім. В. Мороза

Клівленд (УРЛП). — В суботу, 15-го квітня ц.р., члени Української Ради Людських Прав зорганізували Банк Крови для української громади міста Клівленду та присвятили його засланому дисидентові Валентинові Морозові, якому на той день припали 42-гі уродини.

Банк Крови має три цілі: перша, практична й християнська, бо дарована кров відразу допоможе жертвам поважних випадків, анемії, хвороби, та народження дитини, як також допоможе шпиталям околиці Клівленду осягнути свою денну квоту 550 пайнтів крови. Подруге, члени Банку з родинами тепер мають право до безкоштовної та необмеженої кількости крови, якщо зайде потреба. А третє, цю акцію уважається як символічну трансфузію крови для поневоленого Мороза.

До Банку Крови зголосилося понад 70 осіб з усіх прошарків суспільности у віці від 17 до 65 років життя. Один із наймолодших членів Банку, 17-літний Андрій Возняк, сказав: „Цей Банк я розумію. Він кращий як промови й демонстрації, бо ним не лише згадується Мороза, але в той сам час робиться щось практичного".

Інші жертводавці були д-р Богдан Футей, ініціятор цієї акції, та Вілліям Селіван, член клівлендської Міської Ради. У Банку заступлені парафіяни всіх українських церков цього міста, як і члени громадських організацій, як нпр. „Союз Українок Америки" й „Самопоміч", та молодечих організацій ОДУМ-у, СУМА, й Пласту. Були також три представники з польської, литовської, та карпато-руської національности. Цю акцію підперли священики українських церков і клівлендський відділ Українського Лікарського Товариства Північної Америки.

Рада спеціяльно дякує малярці Лесі Думич, Ірці Василів та Ігореві Мичковському за видатну допомогу в організуванню цього Банку, що забезпечило більший успіх цеї акції.

ПЕРЕГОВОРИ У МОСКВІ „БУЛИ КОНСТРУКТИВНІ" — КАЖЕ ВЕНС

Лондон. — Прибувши до Британії у неділю, 23-го квітня, після триденних нарад у Москві зі совєтськими верховодами відносно нового договору щодо обмеження стратеґічної атомової зброї (САЛТ II), державний секретар Сайрус Венс заявив, що „переговори були конструктивні", бо пощастило дещо зменшити розбіжності між становищами ЗСА і СССР, але відмовився входити у подробиці, бо вважає, що таке публічне обговорення справи може пошкодити дальшому проґресові, беручи до уваги факт, що переговори тепер находяться в „дуже критичній і делікатній стадії". Зазначуючи, що атмосфера під час його останнього перебування в Москві була „набагато тепліша", ніж в березні 1977-го року, коли совєтський уряд категорично відкинув пропозиції ЗСА щодо фактичного зменшення кількости атомової зброї, Венс у Лондоні і перед самим відлетом з Москви сказав, що обидві надпотуги можуть запевнити світовий мир „конструктивною співпрацею і реалістичними кроками".

Дорадники Венса також відмовляються входити у подробиці відносно переговорів у Москві, але підкреслюють, що ці переговори спричинилися також до загального поліпшення відносин між ЗСА і СССР, які протягом останніх кількох місяців були значно погіршилися.

Протягом трьох днів Венс і совєтський міністер закордонних справ Андрей Ґромико переговорювали 11-ох годин, а в суботу, 22-го квітня, державний секретар відбув двогодинну нараду зі совєтським ватажком Леонідом Брежнєвим. Того дня опубліковано спільний комунікат, в якому сказано, що хоча пощастило досягнути деякий проґрес щодо САЛТ II, то далі існують поважні розбіжності, які в Женеві старатимуться зліквідувати делеґації обох держав. ЗСА і СССР продовжуватимуть „інтенсивні старання, щоб довести до остаточного порозуміння в якнайближчому майбутньому" — сказано в комунікаті.

Хоча питання САЛТ II було головною темою нарад, то речник Державного департаменту поінформував, що Венс у розмові з Брежнєвим видвигнув справу військогово втручання Совєтського Союзу і Куби у внутрішні справи африканських країн, зокрема Етіопії та Анґолі. Відповідаючи Венсові, Брежнєв мав заявити, що Совєтський Союз не втручається у справи Африки, а тільки допомагає „приязним країнам".

Згідно з твердженням американських чинників, справа порушення прав людини в Совєтському Союзі була заторкнена тільки мимоходом, коли Венс під час нарад з Ґромиком заявив, що уряд ЗСА затурбований фактом, що совєтські власті вже протягом 4-ох років відмовляються дозволити росіянці Ірині Астаховій-МекКліллен еміґрувати до Америки, хоча її муж, проф. Вудфорт МекКліллен, є американським громадянином і живе у Вірджінії. Як уже інформовано, Іріна МекКліллен минулого четверга, 20-го квітня, намагалася прикувати себе до залізної огорожі амбасади ЗСА, щоб в такий спосіб запротестувати проти відмови совєтських властей дати їй дозвіл виїхати до Америки до її мужа. Совєтські міліціонери силою забрали Ірину МекКліллен з-під американської амбасади. Секретар Венс під час наради з Ґромиком видвигнув не тільки справу згаданої жінки, але також запротестував, що совєтське пресове аґентство ТАСС і совєтська телевізія відмовилися передати знімки і фільм американських кореспондентів з цього протесту-демонстрації Ірини МекКліллен. Речник ТАСС-у відкинув закиди Венса, як теж протест амбасади ЗСА, твердячи, що протест Ірини МекКліллен був „антисовєтською провокацією", в якій замішані американські кореспонденти.

У Лондоні секретар Венс відбув наради з міністрами закордонних справ Британії, Канади, Західньої Німеччини і Франції, під час яких поінформував їх про перебіг переговорів у Москві, як теж обговорено конфлікт у Родезії та Південно-Західній Африці, тобто країнах де чорні більшості хочуть перебрати владу від білих меншинних урядів. У понеділок, 24-го квітня, Сайрус Венс мав повернутися до Вашінґтону.

Еспанія викинула совєтського шпигуна

Мадрид, Еспанія. — Прем'єр-міністер еспанського уряду Адольфо Суарез підписав урядовий декрет про викинення з Еспанії совєтського „диплломата", радника посольства СССР в Мадриді, Юрія Ісаєва. Ісаєв, як твердять еспанські речники, займався шпигунською роботою в користь Совєтського Союзу і тим самим порушив свій диплломатичний статус. Тільки на протязі одного 1977 року Еспанія змушена була викидати поза кордони країни трьох совєтських шпигунів, що прикривалися „дипломатичною діяльністю". В березні м. р. Мадрид усунув високого урядовця совєтської торговельної місії Юрія Приварова; в липні — керівника мадридського відділу торговельної компанії „Совфрахта", а в листопаді один з совєтських „фахівців" названої кампанії сам передчасно виїхав до Москви, заки еспанський уряд зумів офіційно проголосити про його викинення.

Головна Булава Старшого Пластунства відбула наради

Боффало, Н. Й. (Р. Юзенів). — В неділю, 16 квітня ц.р., тут відбулися сходини Головної Булави уладу Старшого Пластунства, на яких обговорено багато справ, актуальних для старшого пластунства в світі.

На сходинах були присутні: ст. пл. Борис Сірський, головний булавний Старшого Пластунства, ст. пл. Євген Чолкан, скарбник Головної Булави УСП, ст. пл. Ігор Бурачок, організаційний референт Головної Булави УСП ст. пл. Михайло Турчин, крайовий референт Старших Пластунів в ЗСА, та ст. пл. Данило Райца, осередковий Старших Пластунів станиці Боффало.

Кличем Головної Булави УСП в часі біжучої каденції є — „Пізнай один одного та помагай один одному". В цьому напрямі влаштовано минулого року Міжкрайову Товариську Зустріч (МТЗ) Старшого Пластунства на оселі „Вовча Тропа", в якій взяло участь понад 500 старших пластунів.

На 1978 р. заплановано дві такі Зустрічі і участь в них візьмуть старші плас-

(Закінчення на ст. 4-ій)

ГЕН. П. ГРИГОРЕНКО ДАЄ ОЦІНКУ ТА ВИЯСНЮЄ СВОЄ СТАНОВИЩЕ ДО ПРАВОЗАХИСНОГО РУХУ В СССР І УКРАЇНЦІВ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

Ірвінгтон. — „Наше спільне завдання — це допомогти тим, що хочуть виїхати з СССР, і тим — а їх є багато більше, — що борються; для цього нам потрібна єдність, бо єдина в нас батьківщина — Україна", — закликав ген. Петро Григоренко, донедавна чільний діяч правозахисного руху в СССР, сьогодні поселенець в ЗСА, під час свого публічного виступу тут в неділю, 23-го квітня, у вщерть виповненій залі Українського Народного Дому. Виступ ген. Григоренка організував місцевий Відділ УККА, а його голова, проф. Михайло Цяпка, привітав гостя в імені цілої місцевої громади. Вже під час відповідей на запити, проф. Цяпка привітав дружину ген. Григоренка, Зінаїду, і їх сина Олега, які прибули пізніше з Ню Йорку. Привіти ген. Григоренкові ще зложили мейор Роберт Міллер і радний міста алв. Роман Пітьо. Рівнож присутній був голова Міської Ради Ірвінгтону Джозеф Галуззі. Вічем проводила президія у складі: проф. Цяпка; Маріян Кормило та інж. Михайло Чайківський, заступники голови Відділу УККА, і Степан Бобиляк, секретар.

Ген. Григоренко, який минулого тижня одержав право азилю в ЗСА після того, як совєтські власті позбавили його громадянства, сказав, що йому „боляче", що не може повернутися на батьківщину, але й заразом радіє, бо робив „добре діло" і буде його продовжувати, сподіючися, що українська громада буде йому в цьому ділі допомагати. Цю акцію слід вести на двох відтинках: в першій мірі, слід піддержувати всіми засобами правозахисний рух в Україні і в цілому СССР, а заразом слід освідомлювати американське та інші західні суспільства, що їхні уряди мають до діла з імперією, яка гнобить одиниці і цілі народи і що цією імперією править не якась одна національна група, але „кліка ганґстерського типу".

Вже на вступі свого слова, а опісля ще й у відповідях на близько 20 питань, ген. Григоренко звернув увагу на декілька аспектів українського громадського життя в ЗСА, з якими „слід сваритися" власне тому, щоб позбутися сварів і бути найтісніше з'єднаними в лиці загрози для українського народу. Як один з прикладів він навів запрошення на його виступ двох різних комітетів з Філядельфії на цей самий день і на що саму годину. На його урґування, щоб ці комітети узгіднили поміж собою дату і місце його виступу він досі не одержав відповіді. Як черговий приклад, ген. Григоренко навів реакцію одної з українських організацій на першу вістку про покаянну

(Закінчення на ст. 4-ій)

МОЛОДЬ В НЮ ЙОРКУ ДЕМОНСТРУВАЛА В ОБОРОНІ Ю. ШУХЕВИЧА

Ген. Петро Григоренко, посередині, в поході з тусмівськими демонстрантами до будівлі совєтської місії при ОН

(Світлив Ігор Длябога)

Ню Йорк, Н. Й. (І. Длябога). — „Юрій Шухевич є прикладом того, що може статися в Америці, коли б у З'єднаних Стейтах була встановлена совєтська система" — сказав ген. Петро Григоренко під час демонстрації в обороні Юрія Шухевича, сина командира УПА ген. Романа Шухевича-Чупринки, яку влаштувало тут Т-во Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського (ТУСМ) минулої суботи, 22-го квітня.

Біля 400 осіб взяло участь в цій оборонній акції української молоді, яка почалася на 47-ій вулиці, напроти головної квартири Об'єднаних Націй.

Ген. Григоренко був головним промовцем під час демонстрації і він закликав учасників „боротися не проти росіян, але проти режиму".

„Треба усвідомити світ про загрозу з боку Совєтського Союзу", — сказав ген. Григоренко, додаючи, що „злочин, вчинений супроти Юрка Шухевича, подібний до вбивства царської родини". Той самий режим вчинив ці два злочини — говорив ген. Григоренко, кажучи, що „ми повинні боротися проти цієї небезпеки тепер, коли ще маємо силу знищити її".

Демонстрацію відкрив студент Андрій Прятка, заступник голови Крайової Управи ТУСМ і голова Нюйоркського Осередку ТУСМ-у. Він сказав, що ціллю цієї протестаційної акції є „заманіфестувати наше обурення проти ув'язнення Юрка Шухевича і цілої України" та закликати уряд Америки, щоб виступив в обороні Юрія Шухевича.

Дальше промовляли Ігор Зварич, голова Крайової Управи ТУСМ, і Оксана Дацьків, секретарка Крайової Управи.

Після короткої програми біля ОН, демонстранти, які прибули до Ню Йорку з Йонкерсу, Лонг Айленду, Пассейку й Ірвінгтону, пішли спокійним маршом до совєтської місії до ОН на 67-ій вулиці і Третій евеню. Похід вели прапороносці з українським і американським прапорами і в ньому частинно взяв участь ген. Петро Григоренко. Поліція цілу дорогу супроводила колону демонстрантів. На 67-ій вулиці, на захід від Лексінґтон евеню поліція загородила демонстрантам дорогу і пильно слідкувала за ними. Молодь через гучномовці виголошувала клічі в обороні Шухевича та інших українських політичних в'язнів та співала патріотичні пісні.

Шість студентів одержали поліційний дозвіл, щоб передати представникам совєтської місії заяву ТУСМ-у в обороні українських політичних в'язнів. Між студентами, які підійшли до будинку місії з поліційною охороною, були А. Прятка, Андрій Юзенів, Ліля Длябога, Ірка Данилів, Христя Ґерула і Ганя Савка. Урядовці з місії не прийняли заяви і студенти після короткі демонстрації майже на порозі будинку місії, вернулися до головної частини демонстрації.

Протестаційна акція закінчилася відспіванням „Не пора" і українського національного гимну.

Півтора місяця перед демонстрацією Крайова Управа ТУСМ-у започаткувала збіркову кампанію на акції в обороні української культури. І. Зварич сказав, що понад 2,000 дол. вже вплинуло до цього фонду. Більші суми пожертвували Головна Управа Т-ва кол. Вояків УПА і Станиця Пласту в Сиракюзах які склали по 250 дол. І. Зварич поінформував, що метою збіркової кампанії є 10,000 дол. та закликав всіх жертвувати на цей фонд. Адреса ТУСМ-у: TUSM, 136 Second Avenue, New York, N. Y. 10003.

ПРЕЗИДІЯ СЕНАТУ ОУН ВІДБУЛА МАЛУ РАДУ ПРИГОТОВЛЯЄТЬСЯ ДО ВЕЛИКОЇ

(С. К.) Лігайтон, Па. — Президія Сенату ОУН відбула тут в неділю, 16 квітня, Малу Раду. Стулійна перед-зборова конференція Організації Українських Націоналістів попередила Малу Раду в суботу, 15-го квітня. На програмі Ради були справи, зв'язані зі скликанням Великого Збору (ВЗУН), що має відбутися у Ню Йорку перед Світовим Конгресом Вільних Українців. Велика Рада Сенату ОУН відбудеться у рамках ВЗУН у листопаді цього року.

Мейор Ню Йорку Е. Кач формально привітав нового мешканця міста, ген. П. Григоренка

Мейор Едвард Кач [третій зліва] вітає Петра Григоренка [другий справа] в міській ратуші в Ню Йорку. Ген. Григоренко прибув в товаристві [зліва] Йосипа Лисогора, д-ра Володимира Душника і мгра Івана Базарка, членів Екзекутиви УККА

Ню Йорк. — Едвард Кач, мейор цієї найбільшої метрополії ЗСА, привітав офіційно генерала Петра Григоренка під час зустрічі в бюрах міської ратуші в понеділок вранці, 24-го квітня, висловлюючи радість, що генерал вибрав це місто як свій осідок в ЗСА.

„Це особлива честь для мене вітати ген. Григоренка, цього визначного активіста дисидентського руху в СССР, який має репутацію мученика", — заявив мейор Кач представникам преси, радіо і телевізії, потискаючи руку гостя. „Він українець, а український нарід зазнає найсильніших утисків московського режиму, який змагає до знищення його ідентичности". Мейор Кач пригадав, що його родичі приїхали до ЗСА з Галичини, а він донедавна ще репрезентував в конгресі ЗСА дистрикт міста, в якому попереднього дня посвячено нову церкву св. Юра. „Я уважаю цю величну церкву моєю церквою", — сказав мейор Кач.

Ген. Григоренко висловив вдячність Америці і Ню Йоркові за те, що „після того, як мене позбавили громадянства СССР, вони прийняли мене як свого сина". Він сказав, що це робить Ню Йорк ще ближчим для нього не тільки своєю величністю, але й людьми.

Ген. Григоренко прибув в товаристві членів Екзекутиви УККА Йосипа Лисогора, мгра Івана Базарка і д-ра Володимира Душника, при чому цей останній сповняв рівнож функції перекладача. Рівнож присутній був Ігор Ольшанівський, який допомагає ген. Григоренкові в полагодженні різних офіційних справ.

В імені делегації УККА, який влаштував цю зустріч, подяку мейорові Качові зложив Й. Лисогір, відмічуючи, що такі зустрічі є важливими для ген. Григоренка, бо дають йому можливість краще запізнатись з американським світом. Мейор Кач заявив, що ген. Григоренка повинна „вітати кожна міська ратуша, кожна столиця стейту в ЗСА".

Перед виходом з будівлі ген. Григоренко мав ще змогу запізнатися з кількома членами Міської Ради, які в той час приготовлялися до нарад.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Москва налякалась

В Совєтському Союзі продовжуються і посилюються русифікаційні заходи і тиск кремлівського центру на поодинокі національні республіки. Цей тиск зокрема збільшився після XXV з'їзду КПСС і таких же з'їздів в республіках та після затвердження 7-го жовтня 1977 р. нової совєтської конституції. Ввесь цей процес посиленої русифікації проходить під гаслом зміцнення навчання російської мови в неросійських республіках, яка, на думку совєтських верховодів з Політбюра і теоретиків, потрібна для „взаємного спілкування у процесі творення єдиного радянського народу". Останньо процеси русифікації набрали застрашаючих форм, а усування національних мов з урядів, шкільництва, літератури, спорту тощо стало щоденним явищем. Більше того, совєтські диктатори бажають закріпити форми русифікації відповідними постановами конституції, щоб мати легальну базу для підсилення процесів денаціоналізації поневолених народів.

Проти цих прихованих замірів, про які так докладно з'ясовав у своїй книжці „Інтернаціоналізм чи русифікація" Іван Дзюба, щораз більше і завзятіше бунтуються поневолені народи, зокрема грузини, „цей неспокійний, а рівночасно гордий південний народ", як називає Грузію кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Совєтському Союзі Крег Вітні в описі про велику багатотисячну маніфестацію грузинів в Тбілісі в обороні рідної мови, що її комуно-московські імперіялісти до спільки з місцевими ставлениками бажали позбавити конституційної леґальности. Понад 20,000 грузинських патріотів вийшли на вулиці, наражаючись втратою свободи, а то й життя, щоб боронити свою рідну мову, яка за словами грузинського письменника Реваза Джапарідзе, є визначенням нації, підкресленням її окремішности, найважливішою прикметою народу, бо якщо немає мови, немає нації. В мові, каже Джапарідзе, матеріялізована душа народу, його минуле й майбутнє, його характерні риси. Самвидавні матеріяли повідомляли опісля, що промову Джапарідзе, яку він виголосив був на минулорічному з'їзді письменників Грузії, переривали кількакратно бурхливі оплески приявних, а коли він закінчив, йому аплодували безперервно на протязі 15-ох хвилин.

Подібно і з цьогорічною маніфестацією в обороні мови, яка відбулася в неділю, 16-го квітня ц.р. в Тбілісі, столиці Грузії, з великою, як сказано, участю людей. Можна передбачати, що ця відкрита форма протесту в обороні мови і культури викличе репресивні акції комуно-московських окупантів і місцевих прислужників Москви. Але вона викличе також позитивний відгук в цілому Совєтському Союзі, як це вже сталося у Вірменії.

Цього, мабуть і налякалась Москва, погодившись, щоб в конституціях Грузинської і Вірменської ССР привернути постанову, про те, що урядовою мовою в тих „республіках" мають бути рідні грузинська і вірменська мови.

Шкідливе явище

Недавно американські засоби масової інформації повідомили, що в ЗСА під цю пору проживає 5 до 10 мільйонів осіб, які прибули до цієї країни незаконними способами, та що ці нелеґальні іміґранти займають приблизно два мільйони варстатів праці, які повинні бути обсаджені американськими громадянами чи законними постійними мешканцями, які не є громадянами цієї країни. Речники Іміґраційної та Натуралізаційної Служби твердять, що в самій нюйоркській метрополітальній окрузі живе майже два мільйони таких нелеґальних іміґрантів, з яких близько 200,000 затруднені. Багато з них працює не на фізичних роботах, а займає бюрові праці, і то навіть досить добре платні. Ці нелеґальні іміґранти, забезпечені пофальшованими документами, часто не платять жадних податків. За підрахунком Іміґраційної Служби, в самій тільки нюйоркській окрузі федеральний, стейтові та міські уряди тратять річно коло 400,000 мільйонів долярів у податках, що їх одержували б, якщо праці були б обсаджені американськими громадянами, або законними мешканцями.

Коментатори вказують, що більшість із незаконних іміґрантів посилає своїх дітей до публічних шкіл, підтримуваних платниками податків, інші протизаконно одержують допомогу Суспільної Служби, а багато з них дістають допомогу на медичні видатки.

У часі, коли рівень безробіття в ЗСА ще далі досить високий, трудно погодитися з тим, щоб нелеґальні іміґранти, які — як інформується — походять головно з південних сусідніх країн, були затруднені на поплатних постах.

Конгрес повинен послухати порад багатьох коментаторів і схвалити законопроєкт, який вимагав би, щоб усі особи, які стараються дістати працю на терені ЗСА, документально доказали своє американське громадянство, або доказали, що прибули до цієї країни законно. Це не означає, що уряд встановив би систему „внутрішніх пашпортів", але згаданий законопроєкт встановив би, що працедавці мусіли б вимагати, щоб кандидати на працю метриками народження, іміґраційними або громадянськими документами доказали, що живуть в Америці легально. Мають також слушність ті коментатори, які твердять, що треба змінити дотеперішній вигляд карток Соціяльного Забезпечення, бо тепер їх дуже легко можна пофальшувати.

Всілякими способами треба запобігти іміґраційному беззаконню, через яке терплять ті, яким належиться законна допомога. Деякі заходи в цій справі уряд президента Джіммі Картера вже поробив, але покищо вони не мали великого впливу на ліквідацію цього загрозливого явища. Добро країни і американських громадян та мешканців вимагають більш ефективних засобів боротьби з проблемою нелеґальних іміґрантів.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Т. Леонтій
Голова ВО УНР.

ДО СПРАВИ РОЗВ'ЯЗАННЯ УНРАДИ

(2)

На ділі сталося так, що ВО і Віцепрезидент були іґноровані (а значить і Президент), а все перейшло до рук навіть не Президії УНРади, яка не відбувала засідань і не могла колеґіяльно висловлюватися, а до рук урядуючого Голови Президії УНради, який не вважав за потрібне дотримуватися домовлень з Президентом чи з Виконавчим Органом.

Коли дійшло до засідання Президії УНРади 4 лютого, на якому прийнято дві групи до УНРади, не почекавши до сесії, то на ньому мав розглядатися внесок лише УНДО п. Яворського, бо внесок УРДП п. Вособійника вплинув за кілька днів до засідання і не стояв на порядку денному, але його таки було поставлено на обговорення і прийнято відповідне рішення. На тому засіданні не було обговорено опінії уряду в тій справі, як то виразно було домовлено з урядуючим Головою Президії УНРади, бо на висловлення такої опінії урядові не дано часу, себто жадної можливости. На засідання не запрошено уряду, хоч у Законі виразно сказано: „Уряд, його поодинокі члени їх заступники з обов'язку беруть участь у всіх засіданнях УНРади або її Президії з правом голосу..." Весь склад уряду, звичайно, не міг би прибути на те засідання (тим більше з Европи), але йому не далося можливости прислати хоч би свого представника, який заступав би його погляди. На засіданні був лише (в характері „гостя", як то дехто зазначав) Президент, але тільки тому, що він саме в тому часі перебував в Америці. Але його думки з покликанням на виразні статті конституції не взяв до уваги урядуючий Голова Президії УНРади.

Якщо тепер ред. Кедрин Рудницький в своїй заяві говорить, що він „не отримав у цій справі ні одного офіційного повідомлення, мене не запитували про мою думку у цій справі", то чому ж ВО мав би звертатися до ред. Кедрина-Рудницького, якщо він перед тим не тільки зіґнорував знані йому погляди ВО, але й не дав навіть можливости ВО висловити ті погляди офіційно листовно для їх оголошення на засіданні Президії УНРади?!

Якщо три члени ВО в своїй заяві виставляють справу так, ніби вона була для них несподіванкою, то треба пригадати, що ще в половині листопада м.р. у Філядельфії відбулася склИкана Президентом М. Лівицьким спеціяльна нарада, на якій були присутні всі ці три члени ВО і ще один член ВО (не було лише двох, які голосували за внесення Президентові про розв'язання УНРади), більшість членів Президії УНРади, Віцепрезидент М. Степаненко, урядуючий Голова Президії УНРади, І. Кедрин та ще значна кількість діячів у системі ДЦентру. На цій нараді детально і в усіх аспектах обговорено справу консолідації і можливих внесків від опозиційних груп про їх приступлення до УНРади. На цій нараді Президент склав заяву, що, не будучи в принципі проти прийняття опозиційних груп, якщо таке прийняття станеться без вияснення справ програмово-концепційних і без додержання приписів нашої конституції (себто, що таке прийняття має статися на сесії, а не на Президії УНРади), то він зрезиґнує зі свого становища або розв'яже УНРаду, якщо він матиме щодо цього відповідне рішення ВОргану. Про цю справу далі говорилося телефонами і велося переписку. Отже, вона була знаною для всіх членів ВО і не було жадного поспіху у вирішенні ВО подати Президентові внесок про розв'язання. Також було неможливим покликати на засідання ВО в Мюнхені його членів з-за океану: хоч би навіть через цілком зрозумілі фінансові моменти, було раз на завжди домовлено, що з членами ВО, які не перебувають в Европі, справи принципового характеру будуть полагоджуватися кореспонденційним шляхом, що й було зроблене. Повторюю: з уваги на те, що ціла ця справа була в усіх деталях знана всім членам ВО, вистачило для її вирішення, коли на 12 членів ВО 8 висловилося за, два утрималося, а два були проти.

Три члени ВО, які виступили із окремою заявою, зазначають, що ніхто інший, як Президент „покликав нас на наші відповідальні пости". Постає тоді питання, чи є лояльним супроти Президента та супроти своїх колеґ у ВО називати їх рішення „нерозважним, помилковим, нерозсудливим, недоцільним, роз'єднуючим" і т.і.?! А тому, якщо в повідомленні трьох членів ВО зазначено, що вони свідомі того, що „коли рішення робляться в рамках демократичного процесу, особливо в уряді, хочби в екзильному, ті рішення зобов'язують і тих, які голосували проти них", або далі, що „спільнота зрозуміє й необхідність цього повідомлення, яке ми не вважаємо і ніхто інший не повинен уважати підривним актом проти Державного Центру", — то я відмовляюся коментувати характер такого незвичайного виступу трьох членів уряду і залишаю на рішення української спільноти, як цей виступ кваліфікувати і як його називати...

[Кінець]

„ЕТНОДЕМОГРАФІЧНІ ПРОЦЕСИ НА УКРАЇНІ"

(Л. Д.) — Українська Вільна Академія Наук у ЗСА урядила 2 квітня 1978 року в Ню Йорку пленарну конференцію, на якій історик Роман Шпорлюк прочитав доповідь: „Етнодемографічні процеси на Україні та їх політичне значення".

Роман Шпорлюк є фахівцем з історії Східньої Европи XX століття, викладає в Мічіґанському університеті в Енн Арбор.

У своїй доповіді професор Шпорлюк висвітлив кілька аспектів зв'язку між демографією, тобто складом населення за даними статистики, і політикою комуністичної верхівки в Україні після Другої світової війни.

Професор Шпорлюк сказав, що зразу після закінчення Другої світової війни українська нація як цілість не існувала. Комуністична партія в Україні була лише територіяльним підвідділом Комуністичної партії Совєтського Союзу. Українське суспільство було в стадії атомізації, змучене війною і голодом. Українські літературні, мистецькі і наукові організації були постійно під вогнем критики з боку комуністичної партії.

Дещо відмінне було становище на Західній Україні. В перші повоєнні роки там ще був збройний опір Української Повстанчої Армії, поборюючі яку, комуністичний режим винищував цілі села. Режим ліквідував українську Греко-Католицьку Церкву, ліквідував приватну власність, запровадив колгоспи.

Після війни почався великий наплив на Україну російського населення. Комуністичний режим пляново переселював на Україну цілі структури: перевозили з Росії цілі фабрики та вузи, разом з працівниками, які творили російське середовище. Для новоприбулих творили школи, бібліотеки та інші установи. Так поставали на Україні центри асиміляції.

Статистичні дані перепису 1959 року показали, що порівняно до даних з минулих років, асиміляція українців з росіянами пішла вперед. Зросло число людей (особливо в містах), що показували російську мову як рідну.

Наступний всесоюзний перепис населення проведено 1970 року. Порівнюючи дані переписів 1959 і 1970 років, Шпорлюк зробив висновок, що русифікація населення в Україні збільшилась. В 1959 році 8 відсотків усього населення України показувало російську мову як рідну, а в 1970 — 11 відсотків. Збільшилась русифікація в східніх високо індустріяльних областях, де в 1959 році 16 відсотків населення показувало російську мову як рідну, а в 1970 — 20 відсотків. Натомість у західніх областях України рівень асиміляції був досить низький.

На думку професора Шпорлюка, в багатьох аспектах комуністична політика асиміляції зазнала краху. Перепис 1970 року показав, що населення західніх областей від 1959 до 1970 року продемонструвало дерусифікацію. Зокрема, населення українських індустріяльних осередків у західніх областях не було асимільоване. Також за даними перепису 1970 року русифікація Києва сповільнилась.

Професор Шпорлюк детальніше зупинився на демографічному розвитку Києва. До революції 1917 року Київ, Харків і Одеса були однакові рангом щодо кількости населення. Тепер населення Києва значно більше, ніж населення інших міст України. Приєднання Західньої України збільшило значення Києва. Після останньої війни до Києва потяглися струмки українського населення. У Києві з'явився елемент, що хотів давати місту український тон, говорити по-українському.

Говорячи про шістдесяті роки в Україні, професор Шпорлюк нагадав, що тоді минуло десять років від смерти Сталіна. Виросли нові люди, що дістали освіту під час десталінації. Створився цілий спектр українських письменників. Шпорлюк вважає, що український комуністичний провід дав ряд концесій для легальних офіційно-совєтських напрямків. Була реабілітована українська совєтська інтеліґенція. Кілька видатних учених та письменників дістали високі символічні пости в уряді Української ССР. Київська преса поширювалась великими тиражами, з'явились нові журнали, виходило багато видань.

У масовій українській совєтській пресі проскакували націоналістичні ідеї. Почались арешти інакодумців: ув'язнили Валентина Мороза, Святослава Караванського та інших. Отже, на думку доповідача — з одного боку, були концесії леґальним совєтським напрямкам, а з другого боку — арешти крайніх.

1972 року сталась криза — паління Шелеста і масові арешти. Погром був скерований на Київ і Західню Україну. Кремлівські володарі зрозуміли, що інакодумство в Україні справа ширша, ніж рух одиниць. Поет напише — тисячі прочитають.

Отже, демографічний процес — українізацію Києва — комуністичний режим розв'язав поліційними методами. До соціяльних явищ приклали репресивні методи.

Олена С. Процюк

СЬОГОДНІШНЄ І МАЙБУТНЄ

Гаслом XVIII Конвенції Союзу Українок Америки обрано: „Сьогоднішня українська дитина — майбутнє українського народу."

Це гасло не нове. Концепція дитини — майбутнього громадянина, опікуна минулого покоління і будівничого нового завтра проникає наш народ і нашу громаду. Вона стає висловом нашої турботи про майбутнє. Традиційно відповідальність за виховання нового покоління ми покладаємо, в першу чергу, на матір.

Турбота про дітвору та її майбутнє стала зокрема надзвичайно на часі у цілому світі, як Об'єднані Нації проголосили 1979 р. „Міжнародним Роком Дитини", нагадуючи всім народам важливість цього питання. „Хартія Прав Дитини", проголошена Об'єднаним Націями ще в 1959 р., звертає увагу світу на право дитини до власного імени і національности, на свобідний розвиток у її культурі, на охорону перед усякою дискримінацією і на охорону перед знущанням та експлуатацією. Обов'язок стежити за розвоєм дитини Хартія кладе на матір і батька.

Від 1959 року минуло майже 20 років і в тому часі світ змінився чимало... Всюди спостерігаємо індустріяльний проґрес, технологічні та економічні зміни, які потягають за собою і соціяльні зміни. В цьому також є заторкнена родина, яка стає щораз меншою та дедалі більше обмежується до батьків та малих дітей. Батьки живуть здебільша далеко. Старші діти дуже швидко покидають родинний дім. Сьогоднішня жінка має змогу вибирати, чи виходити заміж чи ні, вона теж рішає, яку ролю вона гратиме в родині. Коли поглянемо довкруги, щораз частіше спостерігаємо самітніх батьків: чоловіків і жінок, які окремо виховують дітей. Багато із завдань, які колись виконувала виключно родина, виконують інші інституції: церковні, виховні і державні. Одначе, не зважаючи на всі ці зміни, одне завдання, яке непорушно залишилося родині, це забезпечити своїм членам сильну емоційну базу тепла і любови, так дуже потрібних для всецілого і повного розвитку духовости дитини. Якраз у цій ділянці вага родини зростає тоді, коли її інші функції перебирають установи і організації.

Зміни, що заторкають родину, заторкають також і громаду. Бо попри батьків, сьогоднішня доба кладе велику відповідальність якраз на всіх духових опікунів молодого покоління. На нас усіх лежить обов'язок повсякденно стежити за дітворою та її розвитком і за працею усіх тих інституцій, установ і організацій, які перебирають на себе виховання дітей та молоді і опіку над нею. На громаді лежить відповідальність створити повноцінне і зичливе довкілля, в якому дитина, а також і старші, живуть і розвиваються. Ми повинні вимагати від себе самих і від тих установ високоякісної служби, до якої вони були покликані, та боротися з тим усім, що нищить спільноту.

Роля жінки у цій боротьбі надзвичайно важлива. Добиваючись зрівнання у правах, вона прямує зайняти такі пости, на яких матиме змогу, на керівних становищах поруч з чоловіками, виносити постанови, що запевнять її спільноті кращий і повніший культурний і національний розвиток.

Ми також не повинні забувати про дітвору і жінок у нашій батьківщині. Без огляду на всі запевнення тих жінок, що намагаються на міжнародному форумі бути речниками нашого жіноцтва в краю, ми повністю здаємо собі справу, що і там дитина і жінка вимагають нашої уваги та що вони є загрожені втручанням непотрібних опікунів...

Світ міняється і ми міняємося. Розкинені по цілому світі, живемо серед різних культур, але пов'язані поміж собою спільною традицією і рідною мовою. Шануймо і бережім їх. Як добрі господині, перебираймо і усуваймо все те, що непотрібне і неважне — зберігаймо все те, що дороге. Доповняймо новими цінностями наше життя. Тоді затримаємо нашу дітвору і молодь нашого народу. Тоді, і тільки тоді, нам не буде треба питати „ДЕ Є УКРАЇНСЬКА ДИТИНА", за яку ми так клопочемося і дорожимо, і для якої ми присвячуємо цю XVIII Конвенцію Союзу Українок Америки.

Сенат обмежив повновласті розвідчих аґенцій

Вашінгтон. — Минулого четверга, 20-го квітня, Сенат 95-ма голосами проти 1-го схвалив законопроєкт, який забороняє розвідчим аґенціям ЗСА вживати електронічні підслухові апарати проти когонебудь в ЗСА, включно зі здогадними шпигунами, хібащо дана аґенція одержала б раніше спеціяльний дозвіл від одного з сімох федеральних суддів, які матимуть право давати такі дозволи.

Цей законопроєкт тепер переданий Палаті Репрезентантів, де, правдоподібно, теж буде схвалений подавляючою більшістю голосів. Президент Джіммі Картер також підтримує цей законопроєкт.

Заходи обмежити право розвідчих аґенцій інсталювати підслухові апарати до телефонів, чи в домах підозрілих осіб розпочалися більше ніж десять років тому.

ЗАЯВА ВІТАЛІЯ КАЛИНИЧЕНКА

II

Ще найбільшого страху люди зазнають тоді, коли йдеться про їхні погляди, що суперечать офіційно-дозволеним; дуже рідко можна їх висказувати, бо ж священним обов'язком кожного громадянина СРСР, згідно з конституцією, є донощицтво, висліджування, підслуховування.

Кожного іноземця охороняють за законом ... (нечітко), за кожним іноземним студентом обов'язкова щоденна сліжка (народ таких людей називає „актьорами") і завербовують своїх радянських студентів, які отримують вказівки від обласного чи республіканського управління КҐБ.

Що це є правда, я знаю, бо, навчаючись в Київському інституті народного господарства мене було завербовано на такого сексота і я змушений був доносити капітану КҐБ Іванову про погляди і спосіб думання іноземних студентів з якими я мешкав у гуртожитку. Наприклад, я письмово виказував громадянина Гаяни Фітіха Коне ... Крістофера, громадянина США Девіса Брюса Ф., громадянина Кенії ... По... (нечітко) (який свого часу був у Китаї у складі делеґації, яка була на прийомі у Мао-Тце-Дунга) та інших.

Але нехтування дотепер національної проблеми в СРСР вкрай погіршує життя неросійських народів, для яких Радянський Союз, як і колишня російська імперія, є тюрмою.

На рівень державно-партійної політики поставлено русифікацію.

З тією метою кремлівськими ідеологами висунено фалшиве поняття радянського патріотизму, що суперечить економічним, духовно-культурним і політичним інтересам неросійських народів.

Пропаґований усіма засобами масової інформації такий „патріотизм", партійно-державним бюрократам править за комунізм (?) (нечітко) і є перестор огою від можливого збочення.

Насаджується одностороння дружба, що повинна спрямовуватися тільки до одного друга — російського народу, єдина, тільки до нього.

Російський народ, у такому випадку, непомірно звеличується, російська мова протиставляється іншим, дарма, що проголошено рівність усіх народів і мов.

Але особливо трагічне становище українців, національне життя яких поставлено на кін.

Українську національну свідомість придушено. В наслідок державної політики лінґвіциду, українську мову на Україні напів убито. Тепер прегарно-мельодійну нашу мову можна почути лише у найглухіших селах, з уст колгоспників, найупослідженішого шару сучасного українства.

В усіх ділянках суспільного життя (таких, як виробництво, наука, навчання, культура, управління тощо) панує російська мова.

Українці, один з найстаріших автохтонних народів в Европі, зараз мають незрівняно менше прав ніж, скажімо, чорне населення Південно-Африканської Республіки, про важке національне життя якого так багато розписується радянська пропаґанда.

Народу України загрожує таке національне зникнення, яке вже сталося з понад десятьма мільйонами українців, що живуть на території РСФСР.

Україну перетворено в економічну колонію Москви; в ній розвиваються лише ті види промисловости, які конче потрібні були Росії для розвитку своєї держави — видобувна, металюрґічна, сільське господарство та деякі галузі машинобудування.

Злочинна політика русифікації на Україні виявляється у трьох її різновидах:

I. Русифікація державно-примусова

У теорії — це ідеологічний постулят про т.зв. „неухильне зближення усіх народів і народностей" і про, нібито, виникнення нової історичної спільноти (нації) — радянського народу". Проте, що в терміні „зближення націй і народностей" ідеологи КПРС вбачають вбивство націй, свідчить такий факт. У проєкті нової конституції СРСР у розділі „Соціяльний розвиток і культура" (стаття 19) читаємо: „Радянська держава сприяє ... стиранню різниці між містом і селом, розумовою і фізичною працею ... та зближенню всіх націй і народностей СРСР". У цьому реченні підрядного зв'язку до присудка СПРИЯЄ тяжіють два однорідні (одночасні, значить) додатки, тобто автори тексту ототожнюють з одного боку поняття „стирання різниці поміж містом і селом, розумовою і фізичною працею", і з другого — стирання різниць поміж націями і народностями. Потвердженням того, що під новою історичною спільнотою (нацією — радянським народом) офіційно теоретики розуміють одномовну націю з усіма російськими ознаками є той факт, що державно-партійна еліта усіх щаблів послуговується постійно російською мовою і виявляє підкреслено великоросійський патріотизм. Немає сумніву, що вони — наші радянські організатори і спрямовувачі, перш за всіх, є ця „нова історична спільнота — нація".

Теоретична засада про зближення — вбивство націй має свою переємність у русифікаторській практиці КПРС.

Ліквідовано українські автокефальну православну і греко-католицьку церкви, а замість них на Україну поширено московську православну на чолі з московським патріярхом, хоч стаття 48 Декляраціï проголосила свободу висповідування своєї релігії. Згідно з Гельсінськими угодами, Радянський Союз зобов'язаний повернути українцям їхню віру.

Членів Української комуністичної партії (т.зв. укапістів) було страчено, або замордовано у 30-их роках за те, що вони висували гасло українізації суспільного і державно-політичного життя на Україні.

Така ж доля спіткала всю чесну національно-свідому українську інтеліґенцію і найкращу частину селянства.

Щороку зменшується кількість періодичних видань, друкованих українською мовою і збільшується кількість таких видань російською. Нанівець зведена кількість загальноосвітніх шкіл з українською мовою навчання.

[Кінець буде]

„Козацькому роду нема переводу"

Куди б ми не втекли від боффалівської зими, хоч би навіть до Арізони, скрізь живуть, гуртуються в українських громадах, часом дуже малих, наші люди.

19-го лютого ц. р. в гарний соняшний день при температурі майже 75 ступнях, шукаємо в околиці міста Фенікс за українським осередком „Одеса".

В очі впадає велика будівля, дещо в мексиканському стилі архітектури, обведена українським, намальованим на стінах, узором з великою вивіскою „Одеса". Зустрічає нас усміхнена, привітна учителька місцевої середньої школи. Аня Дідик.

Бездоганною українською мовою пояснює, що українці, власники мотелю та ресторану „Одеса" п-во Олексин, відступили сьогодні свої приміщення для Союзу Українок Відділ 3 у Феніксі для показу вишивок, кераміки та писанок. По третій годині по полудні прибувають українські арізонці, зустрічаємо земляків з Боффало, Рочестеру, Чікаго та з Канади. За обідом знайомимось, розмовляємо. Довідуємось, що місцеві українські церкви та організації збільшуються новими членами, переважно пенсіонерами. Голова СУА Галина Агащук запрошує до кави та солодкого. Молодь та старші оглядають виставку, молоді американські студенти захоплюються писанками, — фотографують, ось вже й танцювальний гурток „Верховина", під керівництвом Стефана Олексина готується до виступу. Молодий, енергійний Стефан дає пояснення англомовним гостям перед кожною точкою. Танцем „Веснівка" у виконанні дівочого складу „Верховини" розпочато показ нашого, українського танцю. В очі впадає професійне виконання молодої танцюристки в розкішному полтавському одязі. Довідуємося, що це студентка балету місцевого університету Коуртней Невтон, яку причарували українські танці, і тому й стала членом „Верховини".

Нам кажуть, що не лише п-на Невтон не-українка в цій танцювальній групі, а он той „козарлюга", що так витанцьовує гопака є Мішел Мекінташ, також студент балету, ірляндець, українськими танцями, а незгірше „утанцьовує" українські голубці та вареники!

Чергова точка — виступ Юрка Ілінського з бандурою. Молодий бандурист в чудовому козацькому одязі пояснює історію походження бандури, зауважується зацікавлення не-українців. Гості мексиканського походження підходять за додатковими поясненнями до Юрка Ілінського — сина місцевого священика української православної церкви. Він не жалує свого часу та не раз стає в пригоді новоприбулим відвідувачам Фініксу.

При яскравих зорях на чистому, прозорому небосклоні, з радістю в серцях, дякуючи чудовим людям — покидаємо „Одесу". З такими людьми, де б вони не поселились, не буде козацькому роду переводу!

Н. Дзюба

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ
СМЕРТИ
нашого Дорогого
і Незабутнього
ЧОЛОВІКА і ТАТА

бл. п.
ДМИТРА СОСЯКА

буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА
в неділю, 7 травня 1978 р., о год. 12-ій дня
в церкві св. Юра в Ню Йорку

Покійний по прибутті до Ню Йорку, був засновником „Самопомочі" в Йонкерсі, Н. Й., брав активну участь в праці в Кредитівці та був членом Контрольної Комісії до 1968 року.

Просимо Родину, Приятелів і Знайомих згадати Покійного в цей день у своїх молитвах.

Дружина МАРІЯ з Родиною

ПОДЯКА

Дня 17-го березня 1978 року відійшла від нас у Вічність наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМЦЯ й БАБУНЯ

бл. п.
МАРІЯ Т. ЯРЕМАК

У тих тяжких для нас днях, зазнали ми чимало тепла від наших Рідних і Приятелів, тож почуваємось до обов'язку скласти їм усім нашу щиру подяку за усні, телефонічні та письмові вислови співчуття, за пожертви на Служби Божі і датки на добродійні цілі.

Щиро дякуємо Впр. о. ігуменові Михайлові Кучмякові, ЧНІ, за відслуження Заупокійних Відправ і за прощальне слово біля домовини Покійної; всеч. о. Левові Дорошеві — за співучасть у відправах; мішаному й чоловічому хорам церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. під керівництвом п. М. Добоша — за збагачення співом похоронних обрядів.

Усім, що так численно взяли участь у Панахиді, похороні та тризні, наше щире Спасибі, а зокрема Членкиням Апостольства Молитви при церкві св. Івана Хрестителя.

Сердечну подяку Всеч. Отцям, що відправлять Заупокійні Служби Божі в сороковий день від дня смерти Покійної.

Нехай Господь благословить усіх обильними ласками.

о. ВАСИЛЬ — муж
доньки:
НАТАЛІЯ і РОМАН КРАВЧУК
ЗЕНОВІЯ і МИРОН БУРАК
і Внуки

•

У пам'ять Покійної
бл. п. Марії Т. Яремак
на фонд Українських Студій у Гарвардському Університеті склали —
п-во РОМАН і ЕВА КУХТИ
суму 250.00 дол.

•

На Патріярший Фонд УПКЦеркви склали пожертви наступні особи:

по 50.00 дол. — д-р Я. Дубик, Н. і В. Єреги;
по 30.00 дол. — д-р Б. Худьо;
по 25.00 дол. — д-р С. Ворох, д-р Я. Миндюк, д-р Т. Шегедин, д-р Л. Явний;
по 20.00 дол. — д-р С. Бойко, В. Будний, М. Гельбік, В. Гнатів, д-р Є. Грабарчук, С. Конрад, І. Конрад, Н. Мандрусяк, В. Роговський, Ф. Чіх;
по 10.00 дол. — В. Василів, М. Коханівська, І. Кухта, С. Лісовець, О. Мостовий, І. Островка, П. Петровський, П. Семенюк, І. Смит;
по 5.00 дол. — о. Л. Дорош.

Збірку на Патріярший Фонд у сумі 525.00 дол. і суму 135.00 дол. на Служби Божі, котрі відправлять Отці Студити в Римі, перевела п-ні д-р Д. МИНДЮК.

Від Наукового Фонду УААУП

Управа Українсько Американської Асоціяції Університетських Професорів і директор Наукового Фонду УААУП мають приємність публічно подякувати поданим внизу жертводавцям на НФ. Пригадуємо, що усі пожертви є інвестовані. Частина доходів з інвестицій інвестується знову, щоб приспішити ріст Фонду. Друга частина становить постійну дотацію призначену на цілі НФ. Завдяки пожертвам тим було можливо цього року значно збільшити постійну дотацію НФ. Надіємось, що й цього року українська громада нам допоможе і вможливить збільшення постійної дотації і на другий рік. Пожертви ті можна відтягнути від податків. Їх треба висилати до:

Research Endowment
of UAAUP
P.O. BOX 491
Kent, Ohio 44240.

Жертводавці:

$250 — Український Народний Союз, М. Мельник.

$100 — Ф. Демус, Українсько Американська Культурна і Виховна Асоціяція, Б.А. Філіпчак, Централя Українських Кооператив.

$75 — Ю. Залізняк.

$70 — Е. Яким.

$50 — В. Гарбер, М. Новосад.

$30 — Л. Куриляк.

$25 — А. Жґута, Т.Б. Залуцький, І. Каменецький, М. Мойсіюк, Я. Падох.

$20 — Е. Козак, М. Криворук, І. Лобай, С. Сильвеструк.

$15 — Т. Врублівський, І. Ровенчук, С. Демкович, О. Смолянський, Ф. Сотник.

$10 — Л. Блонарович, М. Богачевський - Хомяк, Ю. Буряковець, І. Вітковський, П. Волошин, А. Гарасовський, Р. Голод, К. Денисенко, О. Кальба, Г. Квірмбах, М. Ковалисько, Д. Козак, Д. Кузьмович, В. Кульчицький, С. Куропась, О. Кушнір, О. Макогін, М. Мичковський, Л. Мостович, М. Озґа, М. Опришко, М. Остапенко, Р. Петренко, М. Попович, Р. Проців, А. Процьків, І. Решетилович, Ю. Фединський.

$7 — В.Ю. Маєвський.

$5 — Й. Андрушків, Ю. Бараник, Г. Білоус, В. Діберт, Н. Домашевський, Г. Галазенко, Р. Грабець, С. Горак, С. Григорчук, А. Гумеська, І. Зацепило, І. Зінченко, З. Квіт, М. Кізума, В. Кірик, Р. Кіхоровський, Ю. Копка, І. Котлярчук, М. Крат, Г. Крохмалюк, М. Кунцьо, З. Лещишин, Н. Мазуркевич, О. Макогін, І. Михайлюк, Б. Міхняк, Л. Охримович, Ю. Пеняк, І. Савчак, Р. Сенків, А. Сидоряк, В. Симянев, Д. Січ, А. Скальський, Б. Сказків, І. Тарнавський, Б. Тарновецький, І. Чарамбура, А. Якубович, А. Яцишин.

$3 — С. Попель, І. Струк.

$2 — І. Білус, В. Маєвський, Д. Скрил, С. Слота.

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в суботу, 15-го квітня 1978 року,
на 87-му році свого трудолюбивого життя,
відійшов у Вічність,
наш Найдорожчий БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.
СЕМЕН ПІКУЛИК

учасник Визвольних Змагань.

ПОХОРОН відбувся 17-го квітня 1978 р. в селі Іванівці, пов. Жидачів, Україна.

Горем прибиті:
син — ПЕТРО з родиною
доньки:
РОЗАЛІЯ МАРІЯ ВІРА з родиною в Україні
МИХАЙЛИНА з донькою
РОЗАЛІЄЮ з чоловіком АНТОНОМ і дітьми
КАТЕРИНА ПЕТРИГА з мужем МИХАЙЛОМ і дітьми ІГОРЕМ, ЯРОСЛАВОМ і ІРИНОЮ
в Америці
Ближча і дальша Родина в Україні і Америці

З Божої волі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, відійшов у Вічність, 21-го квітня 1978 р., на 92-му році трудолюбивого життя, наш Найдорожчий МУЖ, ШВАГЕР, СТРИЙКО і ВУЙКО

бл. п. Інж. ЮЛІЯН МУССАКОВСЬКИЙ

уродж. 10-го лютого 1887 р. в Наролю, Україна.

ПАНАХИДА — в понеділок, 24-го квітня 1978 року, о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Литвин і Литвин, Ірвінгтон, Н. Дж.

ПОХОРОН — у вівторок, 25-го квітня ц. р., в год. 8:30 ранку з похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а після ЗАУПОКІЙНОГО БОГОСЛУЖЕННЯ на цвинтар Непорочного Зачаття у Факс Чейсі.

В глибокому смутку:
дружина — ОЛЬГА
швагерка — НАТАЛІЯ ОХРИМОВИЧ з мужем МАРКІЯНОМ, дітьми і внуками
швагер — інж. РОМАН БАНАХ з дружиною МИРОСЛАВОЮ, дітьми і внуками
Ближча і дальша Родина в ЗСА, Канаді, Україні, Австралії і Польщі

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в суботу, 22-го квітня 1978 року відійшла у Вічність, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ

бл. п.
МАРІЯ КЕФОР

нар. 12-го грудня 1909 р. в Середнім, пов. Підгайці, Україна

ПАРАСТАС — в понеділок, 24-го квітня 1978 р., о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул., Ню Йорк, Н. Й.

ПОХОРОН — у вівторок, 25-го квітня 1978 р., год. 9:30 ранку до церкви св. Юра в Ню Йорку, а відтак на український цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
муж — ІВАН
дочка — ОЛІМПІЯ РОГОВСЬКА з мужем ВОЛОДИМИРОМ
внуки:
ВОЛОДИМИР РОГОВСЬКИЙ з дружиною ЛІДІЄЮ
ХРИСТЯ і АДРІЯНА

З великим сумом повідомляємо Рідню, Друзів і Знайомих, що в суботу, 22-го квітня 1978 р., по короткій недузі, відійшов від нас у Вічність, наш Найдорожчий БРАТ і СТРИЙКО

сл. п.
Інж. ІВАН ОСТАПЯК

нар. 9-го листопада 1890 р. в с. Радча, біля Станиславова, кол. вояк Української Держави, б. сотник УГА, член УВО-ОУН, невтомний політичний і громадський діяч Станиславівщини, Філядельфії, Детройту і Пассейку, а над усе, благородна і щира людина.

ПАНАХИДА — в понеділок, 24-го квітня 1978 р., о год. 7:30 веч., в похоронному заведенню Marroccoo Memorial Chapel, 326 Park Avenue, Clifton, N.J.

ПОХОРОН — у вівторок, 25-го квітня 1978 р., о год. 8:30 ранку, з того ж похоронного заведення до церкви св. Миколая при 214 President St., Passaic, N.J., а відтак на цвинтар св. Михаїла при S. Main Street, Lodi, N.J.

У глибокому смутку:
брат — МИКОЛА ОСТАПЯК з дружиною ПАРАНЕЮ
братанки:
МАРІЙКА СОРОБЕЙ з мужем і синами
ОКСАНА ПРУС з мужем і сином
ЯРОСЛАВА ЛУЧЕНКО з мужем і донями
РОМАН ОСТАПЯК з дружиною і донями
ВОЛОДИМИР ОСТАПЯК
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді і Україні

•

Замість квітів на могилу Покійного, проситься складати датки на Українських Інвалідів.

ГЕН. П. ГРИГОРЕНКО...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

заяву Гелія Снєгірьова, яка появилась у совєтських республіканських і центральних пресових органах. Він гостро скритикував цю організацію за таке становище тим більше, що покаянна заява Снєгірьова виявилась фальшивкою, як він (Григоренко) це передбачував. Навіть якщо б Снєгірьов був покаявся, то з цього не слід радіти, сказав генерал, тому „не хочу мати нічого спільного з такими людьми".

Як третій приклад, ген. Григоренко подав відносно сильний антиросійський ресантимент серед українців у вільному світі. Він наголосив конечність співпраці всіх народів за повалення „імперської кліки",яку він порівняв до монгольської, тобто, багатонаціональної, а не виключно російської. Ця „кліка", яка спирається на „органах безпеки", діє безпощадно у відношенні до кожного народу, включно з російським, який, крім національного гніту, зносить такий же гніт, як і всі інші народи. Цю „кліку" можна повалити, тільки пізнавши її правдиву суть, твердив ген. Григоренко, відкидаючи такі твердження — до речі, зроблені в присутності його дружини-росіянки („а її знають всі політв'язні"), — що „всіх руських треба перерізати". Він відкликався на суцільну однозгідність всіх дисидентів в 1968-му році, що український та інші народи СССР не потребують плебісциту відносно їхнього бажання бути незалежними і жити в мирі поміж собою,відкидаючи якенебудь „непередрішенство". Він вказав на Четвертий Універсал і навіть на „з'їзд вислужників в Харкові" як докази вислову волі українського народу в справі незалежности. Тому він уважає заяву групи „Контингент" незадовільною у відношенні до цього питання, а такої заяви від російських дисидентів в СССР не можна добитися, бо це „режим засудив би як зраду". Але він відкидає ідеї деяких дисидентських кіл на еміграції, що „України як такої немає". Це справа нелискусійна. Русифікаційна політика — це засіб режиму злушити національні рухи та укріпити режим і його КҐБівський апарат, а російський нарід є тут тільки знаряддям в руках пануючої кліки в Кремлі. У своєму слові, як і у відповідях, ген. Григоренко відкинув тезу існування російського імперіялізму, називаючи СССР „ідеологічною імперією", що її вдержує „партія і карні органи" при допомозі льояльних вислужників різних національностей. Він не вірить в революцію, бо, щоб повалити цей „безпощадний режим, треба було б створити ще більш тоталітарний режим",а до цієї концепції він не схиляється. Він не знає соціяльної революції в історії людства, яка дала б щось позитивного даному народові. Але він не уважає сучасний рух спротиву „еволюцією". Це процес, який не змінюється, не ослабне, а навпаки, буде сильнішати. „Ще декілька років тому ми не чули про Руденка, Тихого, Матусевича, Мариновича — після них прийдуть нові борці (В. Калиниченко, О. Гейко), бо люди перестали боятись, вони говорять і стають більш сміливими".

Ген. Григоренко уважає, що торговельні спілкування з режимом СССР йдуть тільки совєтам на користь і засудив тих „західних політиканів", які проповідують, що уряд СССР „м'ягшає". Він уважає і буде змагати до того, щоб західні держави використовували такі міжнародні угоди, як ліквідація колоніялізму всіх форм — до речі, прийнята Об'єднаними Націями на пропозицію СССР — власне проти Совєтського Союзу, а не тільки у відношенні до „малих негритянських народів". Заходові не були потрібні Гельсінкські Угоди, твердив ген. Григоренко, але раз він її підписав, так треба домагатися їх примінення в кожній ділянці і „до цього нам слід змагати".

Правозахисний рух в СССР, в розумінні ген. Григоренка, це рух за права людини і за національні права народів — від естонців і грузинів до українців і татар. „Наш рух — це шлях на Голготу, це „Хрест" Руденка, і люди, які хочуть взяти цей Хрест на свої рамена, долучуються до нас. Цього руху не стримати режимові", повторно підкреслював ген. Григоренко. В цьому русі спільно поєдналися кращі сили всіх народів: Юзькевич, українець, що живе в Естонії, назвав Україну своєю великою батьківщиною, а Естонію своєю малою батьківщиною; поруч Тихого, українця, в боротьбі за права України стоїть Сергей Ковальов, росіянин. Насвітлюючи незахонність і сваволю кремлівської кліки, ген. Григоренко заявив, що активісти правозахисного руху виступають в обороні совєтських законів, бо „навіть погані закони кращі за сваволля", а совєтська влада відома із свого сваволля.

„Згідно з міжнародними законами, кожна нація має право на самостійність — і за це ми боремось — заявив ген. Григоренко — ми стоїмо за праве діло, а праве діло переможе".

КҐБ не дозволяє на виїзд українцям з СССР, побоюючись, що вже й так сильна українська громада у вільному світі була б підсилена активістами правозахисного руху в Україні. „Їм незручно, що Плюща і Григоренка почули. Але Плюща і Григоренка ще більше почують". В заключенні ген. Григоренко висловив надію і переконання, що процес опору в Україні і в цілому СССР буде посилюватись і в цій вірі він закінчив свої відповіді на запити: „Дай Боже, щоб цей процес зростав, бо я ще хочу пожити у вільній Україні".

Після доповіді ген. Григоренка і відповідей на запити, тут в приміщеннях УНДому відбулося прийняття, під час якого учасники цієї зустрічі мали змогу обмінятися думками поміж собою і з ген. Григоренком про справи, заторкнені ним цього вечора.

У відповідь на запит відносно англомовної транслітерації його прізвища, ген. Григоренко пояснив, що в нього на руках новий документ ЗСА, в якому його ім'я і прізвище подане як „Petro Grigorenko", бо літера „Г" більш зближена до англійської літери „G", ніж до літери „H", яку російська мова визначає як „X".

Головна Булава...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

туни з усіх країв, де діє Пласт.

Головний булавний поінформував, що в днях 20-24 липня ц. р. відбудеться Товариська Зустріч Старшого Пластунства біля Мюнхену, на місці, де відбуваються пластові табори. Організатором є ст. пл. Тарас Саюк, ЛЧ. Головна Булава УСП закликає усіх пластунів та непластунів-українців, які перебуватимуть в цей час в Европі, щоб вступили та відвідали. За точнішими інформаціями писати до Бориса Сірського: 320 Crawford St., Toronto, Ont. M6J 2V9, Canada.

В днях 25-27 серпня ц. р. на оселі „Вовча Тропа" відбудеться Друга Міжкрайова Товариська Зустріч Старшого Пластунства. Запляновано програма включає: в п'ятницю 25-го серпня — висвітлення фільму про участь пластунів в міжнародному джемборі в Греції в 60-их роках та веселу ватру. В суботу 26-го серпня відбудеться відкриття Зустрічі, історична тереновa гра для відмічення 60-річчя Української Державности, спортові турніри у відбиванці, кошиківці та „підставовому м'ячі". Рівнож, відбудуться майстерні на теми: „Виховна проблематика", „Сучасна українська музика", „Участь українців у професійному спорті", „Майбутність українських молодечих організацій" (візьмуть участь представники Пласту, СУМА, ОДУМ та СУМК), „Українське мистецтво в 1920-их роках" та висвітлення українських фільмів. Вечорі відбудеться забава під звуки оркестри „Іскра".

В неділю: Служба Божа, фінали спортових змагань та закриття Зустрічі.

Ст. пл. Михайло Турчин сказав, що сподівається понад 500 старшого пластунства на Зустрічі, більшість із ЗСА та Канади, але є добра можливість, що будуть присутні старші пластуни з Англії, Німеччини та Австралії, які будуть в Північній Америці на Міжкрайовій Пластовій Зустрічі в Альберті.

Рівнож, Головна Булава УСП починає збірку фондів, щоб уфондувати поїздку старших пластунів з Аргентини на Міжкрайову Пластову Зустріч.

Ст. пл. Данило Райца завважив, що „це буде добра нагода старшим пластунам обмінятися думками та обговорити свою майбутність у товариській атмосфері".

На сходинах обговорено також Правильник УСП та Міжкрайову Пластову Зустріч.

Помер Степан Візниця, заслужений діяч УНС

Секретар 172 Відділу УНСоюзу Василь Осадчук повідомив Головну Канцелярію УНСоюзу, що в четвер, 20 квітня, на 67 році життя несподівано помер у Віпані, Н. Дж., бувший голова згаданого Відділу св. п. Степан Візниця, народжений в селі Завочево біля Сянока, Лемківщина.

Покійний Візниця по приїзді до Віпані негайно включився в загальну суспільно-громадську працю. Був членом Управи місцевого Осередку СУМА, був співорганізатором Відділу УККА, в якому виконував різні функції, як член Управи. Довгими роками очолював місцевий 172 Відділ УНС ім. Івана Франка. Степан Візниця був шанований усіма громадянами Віпані і околиці, бо не жалів труду, ні грошей для українських установ.

Покійний Степан Візниця осиротив дві доні, Марійку і Олю, зятів Ярослава Вижницького і Миколу Бура та трьох внуків.

Студентам із Академії св. Юра признано стейтові стипендії

Академія св. Юра в Ню Йорку подає до відома, що дирекція академічних справ у нюйоркському стейті, 15-го березня ц. р. вирізнила сім студентів. Із кляси, де навчається сорок студентів, двоє одержали стипендії, а п'ятеро були названі заступниками. Нагороджені стипендіями були: Маруся Яримович, дочка Романа й Дарії Яримовичів, і Марта Лопатинська, дочка Олега й Оксани Лопатинських. На заступні стипендії названі: Анна Ганкевич, Зенон Крамарчук, Оксана Куровицька, Оксана Лодзюк і Богдан Рекшинський.

Всі студенти здобували високі осяги продовж своєї науки в Академії св. Юра, та належать до організації, яка вшановує найкращих студентів в ЗСА, т. зв. Нешенал Онор Сосаєті. Тепер вони очікують прийняття в різні коледжі. Маруся Яримович подалася на „Президентську Стипендію" у Фордгамському Університеті. Зенон Крамарчук вже здобув повну стипендію від Сейнт Джанс університету, де буде вивчати торговельні предмети. Марта Лопатинська подалася до Джанз Гапкинс, Джорджтавн університету, Корнел, і Дартмут. Оксана Куровицька, яка закінчила чотири роки науки за три роки, подалася до Гарвард — Редклиф, Ейл і Корнел. Оксана Лодзюк, яка є членом „Відзначених Студентів Середніх Шкіл" і „Хто є хто поміж Студентами Середніх Шкіл", піде на студії до Фордгамського університету. Богдан Рекшинський вже прийнятий на факультет математики обчислювальних машин (комп'юторів) у Пейс і Гантер коледжів.

М.

Леон Гардінг...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

англійський секретар; Володимир Кіндерфорський — касир, і Контрольна Комісія в складі: Юрій Тренклер — голова та Джанет Бардел і Іван Лаба — члени.

Голова п. Гардінг запросив пані Душник до слова. На вступі своєї доповіді п-і Душник погратулювала всім Відділам Округи за їх участь в кампанії за новими членами в 1977 р., за що Управа одержить грамоту на конвенції УНСоюзу. Округа осягнула свою квоту на 70%, одначе, на жаль, через бракуючих 5% не дістала бонусу.

Вона висловила признання п. І. Данилюкові, секретареві Від. 193, за приєднання 10 нових членів, та п. Гардінгові, який теж зорганізував 10 нових членів в минулому році.

В дальшому заступниця головного предсідника УНС дала огляд здобутків як теж недомагань УНС в 1977 р. Прибутки від інвестиції перейшли два мільйони долярів, перший раз в історії УНС, а прихід з вкладок членів приніс суму три мільйони долярів. Мимо того, що зорганізовано 3,743 нових членів, цебто 75% цілої квоти, на загальну суму біля десять мільйонів долярів забезпечення, УНСоюз втратив 74 члени.

П-і Душник говорила про 29-ту конвенцію, що відбудеться від 22-27 травня 1978 р. в Піттсбургу, Па., та про відповідальність делегатів зорганізувати бодай десять членів кожний до того часу та допомогти УНСоюзові осягнути квоту 3,000 нових членів. Доповідачка також заторкнула „Союзові Дні" та відзначення 85-річчя „Свободи", 45-річчя „Українського Тижневика" та 25-річчя журналу „Веселка".

В дискусії після доповіді п-і Душник порушено такі справи, як конечність для УНС стати більшим конкурентом з комерційними забезпеченевими фірмами, справа лікарських оглядин та підвищення віку при прийнятті нових членів до 70 літ; познайомлення зі стейтовими асекураційними законами; поміщування посмертних віст скорше та в хронологічному порядку, УККА та інші справи. В дискусії забирали голос п.п. Бардел, Євгенія Гардінг та Василик, Тренклер, Данилюк, Лаба, Камфоніх, Гардінг, Попович і Кіндерфорський.

Відтак голова Округи п. Гардінг відкрив дискусію над пляном праці Округи та відзначенням ювілеїв пресових органів УНС. В тому ж часі на залю прибув архипресвітер Віталій Коваленко, парох української православної церкви св. Михаїла, який привітав пані Душник та погратулював їй за вибір її на голову Братського Конгресу Нюйоркського Стейту і подав кілька пропозицій відносно „Союзового Дня" та відзначення ювілеїв видань УНСоюзу.

Збори закінчено молитвою, яку відмовив архипресвітер о. Коваленко, після чого п. Гардінг запросив всіх на перекуску, під час якої продовжувалася дискусія про союзові та інші справи.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 6-го ТРАВНЯ 1978 р.

ДЕТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва ім. гет. І. Мазепи 183-ій Відд., о год. 6-ій по пол. в залі УНДому при вул. Мартін. Проситься чл. прибути. Управа на 1978 р.: Д. Кошильовський, гол., А. Данилюк, заст., Б. К. Флырчук, рек. секр., Анна Лісіка, касир, П. Залуга, фін. секр., М. Дикун, заст. фін. секр., Ольга Гаховська, Я. Базюк і І. Спольський — К. Комісія. Делегати на 29-ту Конвенцію УНС: Д. Кошильовський і П. Залуга.

Добрий приклад до наслідування

Боффалівська українська громада вже не від сьогодні гордиться своєю мистецькою одиницею, хором „Бурлаки" під мистецьким керівництвом Юрія Лаврівського, відомого мистця українського театру у Львові.

Хор „Бурлаки" заснований приблизно 20 років тому при станиці Братства бувших вояків 1-ої УНД в Боффало; він часто тут виступає на концертах і академіях як також дає самостійні концерти одинаково в Боффало, як також і по інших українських громадах. Цього Різдвяного сезону члени хору „Бурлаки" обдарували нас небуденним концертом колядок і щедрівок, що відбувся у неділю, 12-го лютого 1978 року, в залі Стейтової Колеґії,і який пройшов на дуже високому мистецькому рівні.

Крім великого душевного задоволення кількох сотень любителів хорового мистецтва, які виповнили того дня концертову залю, згаданий концерт приніс велику матеріяльну користь, бо ввесь чистий дохід призначено на фонд Наукового Центру у Гарвардському університеті, і Управа хору „Бурлаки" передала суму 500 дол. До речі, це вже другий концерт, що його влаштував хор „Бурлаки" на цю шляхетну ціль.

Боффалівський відділ ФКУ складає прилюдну подяку управі хору „Бурлаки", як також і всім хористам, за колосальну працю, яку вони виявляють в ділянці плекання українського пісенного мистецтва і за жертвенність на різного роду громадські потреби, в цьому випадку — на ФКУ. Бажаємо цьому заслуженому хорові дальших успіхів.

В. Шарван
голова ФКУ

ТАРЗАН, Ч. 7939. Тарзанів плян

Це безглуздя, Тарзане!... Знайшли ми піратів, за якими шукали, в тепер залишаємо місцевість!... — Це тільки „стратегічний відворот", Семе!... Їх більше від нас! — Вони тепер також насторожені, бо знають, що поблизу їхні вороги!... — Під прикриттям нічної темряви ми вернемося назад і обдумаємо плян нападу!